

over for Spørgsmaalet om en helt ny Embedsinstitution. Altsaa forstaar jeg meget vel, at den ærede Ordfører gør det saa lille som muligt, men jeg maa her gentage, hvad jeg før sagde til den ærede Ordfører, at hvis det ikke er Meningen, at vi skulle gaa over til udsendte Konsuler efterhaanden, saa forstaar jeg ikke den Ulejlighed, som den ærede Ordfører og Udvalget have gjort sig i denne Sag. Ogsaa i en anden Henseende søger den ærede Ordfører at begrænse dette Forslag til det mindst mulige. Han siger, der er kun Tale om at anvende 30,000 Kr., men saa vidt jeg har forstaaet de Beregninger, der foreligger, og ogsaa efter at jeg har hørt den ærede Ordfører, ere de Maksimaludgifter, man foreløbig vil gaa til, 180,000 Kr., nemlig 150,000 plus 30,000. Jeg tror ikke, jeg har taget fejl deri. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at saaledes som Konsulatsafgifterne for Njeblikket ere, involverede dette en forøget Udgift af 48,000 Kr. Jeg ser her i Betænkningen blandt Bilagene en Opgørelse over, hvad vore Konsulatsafgifter have indbragt i en Række af Aar. Jeg skal ikke gaa tilbage til 1887, fordi det ligger under den gamle Ordning, men begynde med 1888 og ser da, at Gennemsnittet af Konsulatgebyrerne i de næste 4 Aar har været aarlig 132,000 Kr. Hvor man har faaet det høje Tal fra, ved jeg ikke, med mindre man til Gennemsnittsindtægten har regnet de forud for 1888 liggende Aar, da Udgiften var noget højere. Hvis jeg har Ret i denne Opfattelse af Tallene, staa vi her for en Merudgift til Konsulerne af 48,000 Kr., og det er dog allerede noget mere end 30,000 Kr. Med Hensyn til disse Forsikringer om, at man ikke vil udtale nogen Mistillid til vort nuværende Konsulatvæsen, da hørte jeg meget vel, at baade den ærede Ordfører og den højtærede Udenrigsminister i Ord have accentueret meget stærkt, at de ikke have nogen Mistillid, men der er Forskel paa Ord og paa Handling. Samtidig med, at den højtærede Udenrigsminister og Flertallet anerkender i Ord meget stærkt, at det er udmærkede Konsuler, vi gennemgaaende have, gaa deres Handlinger ud paa at komme bort fra det nuværende Konsulatvæsen og saa andre Konsuler. Det forekommer mig, at den Mistillid, som ligger i denne Beslutning her, vil fuldt ud opveje de Forsikringer om Tillid, som vi ellers hørte fra den højtærede Minister og fra Udvalgets Ordfører. Jeg skal indskrænke mig hertil.

S. Madjen: Jeg skal være enig med den ærede Ordfører i, at de Bempelser,

som ere foreslaede for Skibsfarten, ikke ere ubetydelige. Det er efter min Mening ogsaa en stor Fordel, at Skibsafgiften kan udbetales 2 Gange om Aaret i Stedet for som nu, for hver Gang Skibet kommer i Havn. Men naar den ærede Ordfører sagde, at der ingen Forandring sker, fordi Afgiften er et begrænset Beløb, saa videre kunne vi ikke gaa, uden at vi skulle til Bevillingsmyndigheden om det, forekommer det mig, at det passer ikke rigtigt. Der sker en væsentlig Forandring, idet vi saa en hel Række Embedsmænd her, som have Pensioneret, og det er netop det, som jeg mener, er det vigtigste, at disse Embedsmænd skulle have Pension. Det skal Statskassen ogsaa udrede, saa det er efter min Mening et helt nyt Princip, vi komme ind paa. De Folk, vi nu have som Konsuler, have ikke noget Krav paa Statskassen. De kunne affedigges, naar man ikke finder at have Brug for dem, men saa vi disse fast ansatte Embedsmænd, vil det ikke være saa let at komme af med dem. De have Ret til at saa Pension af Statskassen efter den Tid, de have staaet i Statens Tjeneste, men vore nuværende Konsuler have ikke denne Ret, og vi staa ikke i nogen som helst Gæld til dem, men kunne uden Vanskelighed affedige dem, naar vi ville, saa den Nedgang i Afgiften, som man faar efter vort Forslag, behøver ikke, at der skal gives noget forøget Tilskud af Statskassen. Disse Konsuler have ikke Krav paa at saa den samme Løn, som de hidtil have faaet, ville de ikke beholde Pladserne, kunne de godt blive fri derved, men da den ærede Ordfører gentagende har udtalt, at vi have mange udmærkede Konsuler, som røgte deres Embede udmærket godt, forekommer det mig, at det, nu at gaa over til en helt ny Ordning, om hvilken vi ikke vide, om den vil bringe os paa et bedre Stade, end vi nu staa paa, vil have sine Betæneligheder, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er en betydelig Forandring, og at det baade vil blive en forøget Udgift for Statskassen og være et helt nyt Princip, vi der føre igennem, uden at vi have nogen Sikkerhed for, at det giver os nogen Binding hverten for vor Skibsfart eller for vort øvrige Erhverv. Thi det er jo muligt, at de Folk, som drive Forretning paa disse Pladser, ere mere stiftede til at hjælpe vor Skibsfart end de, vi sende ud, som maaste ere aldeles ufærdige med Forholdene paa disse Pladser og aldeles ufærdige med de Dele af vort Erhvervsvæsen, som de skulle repræsentere, og det er ogsaa for meget at forlange, at en Mand skal have en saa alsidig Udvikling, at han kan være kendt med alle disse Forhold. Naar der er Tale